

Κυπριακό: Οι νέες πραγματικότητες

Γεώργιος Οικονόμου

Όσοι ανέμεναν ότι ο Μουσταφά Ακιντζί θα κερδίσει τις εκλογές απογοητεύθηκαν. Είχε καλλιεργηθεί η εντύπωση ότι ο Ακιντζί, οπαδός της Διζωνικής Δικαιοδικής Ομοσπονδίας («ΔΔΟ»), ήταν υπέρ της ανεξαρτητοποίησης των Τουρκοκυπρίων από την Άγκυρα, ενώ ο νικητής των εκλογών, Ερσίν Τατάρ, απολύτως εξαρτώμενος από την Τουρκία και φερέφωνο του Ερντογάν, ο οποίος για να ενισχύσει την υποψηφιότητα του εκλεκτού του άνοιξε την πόλη της Αμμοχώστου. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι για να εκλεγεί ο χρησμένος από την Άγκυρα εχρησιμοποιήθηκαν απειλές, εκτεταμένη νοθεία και εκφοβισμός.

Όταν στην ίδια την Τουρκία ο Ερντογάν «καθαιρεί» και φυλακίζει εκατοντάδες εκλεγμένους δημάρχους με έωλες κατηγορίες, ήταν ουτοπιστικό να αναμένει κανείς ότι στην Κύπρο θα ενεργήσει «δημοκρατικά» και θα αφήσει τον λαό να αποφασίσει. Ο ίδιος ο Ακιντζί εδήλωσε ότι δεχόταν απειλές για την ζωή του και την ζωή της οικογένειάς του, τα δε φιλοκυβερνητικά προς το καθεστώς της Άγκυρας έντυπα τον χαρακτήριζαν «εχθρό της Τουρκίας».

Οι εκλογές αυτές έφεραν στην επικαιρότητα το τεράστιο υπαρξιακό πρόβλημα που αντιμετωπίζει η Κύπρος και ο Ελληνισμός. Κατ' αρχήν, είναι αμφίβολο αν μια νίκη του Ακιντζί θα ήταν προς όφελος των Ελληνοκυπρίων. Θα ήταν όντως προς όφελος τους αν ο Ακιντζί δεχόταν μια διευθέτηση όπου η Τουρκική κοινότητα θα περιοριζόταν να αποκτήσει σε μια ομοσπονδιακή Κύπρο δικαιώματα μειοψηφίας, και όχι να επιμένει να αποκτήσει το Τουρκοκυπριακό ομόσπονδο κρατίδιο ίσα δικαιώματα με την σημερινή αναγνωρισμένη κυβέρνηση. Οι Τουρκοκύπριοι επιμένουν να έχουν δικαίωμα αρνησικυρίας για όλες τις αποφάσεις της κεντρικής

κυβερνήσεως, επιπροσθέτως δε να εκλέγεται εναλλάξ Τούρκος Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Επίσης, στο Crans-Montana είχε συμφωνηθεί ότι στις περιουσίες που σήμερα κατέχουν οι Τούρκοι έποικοι, οι Έλληνες ιδιοκτήτες δεύτερης γενιάς θα έχουν μειωμένα δικαιώματα έναντι των χρηστών. Αυτά τα δικαιώματα των εποίκων - χρηστών προσπαθούν να ενισχύσουν τώρα με το άνοιγμα της Αμμοχώστου - πρώτα «περίπατοι» και τα «μπάνια» του λαού και μετά ο εποικισμός και η απόκτηση δικαιωμάτων υπέρτερων των δικαιωμάτων των νόμιμων ιδιοκτητών.

Η συνεχής διολίσθηση της Κυπριακής κυβερνήσεως προς τις τουρκικές απαιτήσεις και την αποδοχή των Τουρκικών θέσεων έχει καταστήσει την απεμπλοκή πολύ δύσκολη. Την κατάσταση δυσκολεύει και το γεγονός ότι ενώ δεν αναγνωρίζει την νόμιμη κυβέρνηση της Κύπρου η Τουρκία και η Τουρκοκυπριακή Διοίκηση, η νόμιμη κυβέρνηση δέχεται να συνομιλήσει για το μέλλον της Κύπρου ως κοινότητα. Και είναι, βέβαια, τεράστιο λάθος να δεχθεί η Κυπριακή κυβέρνηση να γίνει πενταμελής σύσκεψη για το μέλλον της Κύπρου, ιδίως μετά την εκλογή του Τατάρ.

Η εκλογή του Ερσίν Τατάρ, ανοίγει ένα παράθυρο ευκαιρίας. Εφ' όσον οι συνομιλίες περιοριστούν στις δυο κοινότητες της Κύπρου και αποφευχθεί η επέκτασή τους στις εγγυήτριες δυνάμεις που είναι αμφίβολο αν εξακολουθούν να έχουν νομική ισχύ, και ο Τατάρ επιμένει στην γραμμή της Άγκυρας ότι σε περίπτωση μη αποδοχής των απαιτήσεων του θα προχωρήσει σε διακοπή των συνομιλιών και ανακήρυξη Τουρκοκυπριακού κρατιδίου που θα το αναγνωρίσουν ίσως κάποια μουσουλμανικά κράτη όπως το Αζερμπαϊτζάν, το Κατάρ και το Πακιστάν, τότε πρέπει να αποδεχθούμε την μπλόφα του (call in his bluff), γιατί περί μπλόφας πρόκειται, και να συμφωνήσουμε στην δημιουργία δύο ανεξάρτητων κρατών, εξέλιξη που ασφαλώς απεύχεται η Τουρκία. Η δημιουργία δυο κρατών στην Κύπρο είναι ανάθεμα για τον Ερντογάν.

Εάν όντως υλοποιηθεί το σχέδιο αυτό και αυτονομηθεί το Τουρκοκυπριακό κρατίδιο, τότε θα δημιουργηθούν σύνορα μεταξύ Ευρώπης και Τουρκίας στην Κύπρο (θα αναγκαστεί η Τουρκία να απορροφήσει τουλάχιστον *de facto* το Βόρειο Τμήμα της Κύπρου το οποίο δεν επιζεί χωρίς ουσιαστική βοήθεια από την μητέρα πατρίδα) και πλέον η Τουρκία δεν θα έχει καμμία επαφή μέσω Κύπρου με την Ευρώπη.

Το σενάριο αυτό αποτελεί εφιάλτη για την Άγκυρα γιατί ακυρώνει τα σχέδια της για έλεγχο ολόκληρης της Κύπρου και χάνεται το όνειρο της για επηρεασμό των αποφάσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης εμμέσως μέσω Κύπρου.

Εάν προχωρήσει η λύση αυτή, η (Ελληνική) Κύπρος, το νόμιμο κράτος, πρέπει να αφαιρέσει από τους Τουρκοκύπριους την Κυπριακή (Ερωπαϊκή) υπηκοότητα και να τους εκδιώξει από το Νότο, όπως ακριβώς έκαναν οι Τουρκοκύπριοι στον Βορρά κατά την εισβολή. Ακόμη και μετά τις εχθροπραξίες οι 300.000 Ελληνοκύπριοι που παρέμειναν στην Καρπασία υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση δυνάμει Συμφωνίας της Τρίτης Βιέννης στις 2 Αυγούστου 1975, υποχρεώθηκαν να μετοικήσουν στην ελεύθερη Κύπρο. Τώρα έχουν μείνει λιγότεροι από 300 ηλικιωμένοι. Η επιστροφή των Τουρκοκυπρίων στον Βορρά πρέπει να είναι υποχρεωτική. Είναι ο μόνος τρόπος να παραμείνει Ελληνική η Κύπρος, έστω και με την απώλεια του 40% της επικράτειάς της.

Με τη νέα κυβέρνηση του Ερσίν Τατάρ στον Βορρά και τις αρχικές δηλώσεις της νομιμοποιείται η νόμιμη κυβέρνηση να αρνηθεί συνδιαλλαγή με τη νέα Τουρκοκυπριακή διοίκηση και να απορρίψει όσα μέχρι τώρα έχει δεχθεί – όπως συνεχώς δηλώνεται από τις δύο πλευρές και όπως συστηματικά πράττουν οι Τούρκοι «αν δεν συμφωνηθούν όλα δεν υπάρχει δέσμευση για τίποτα».